

ਸਿਵਲ ਫੁਟਕਲ

. ਇੰਦਰ ਦੇਵ ਦੁਆ ਅਤੇ ਪ੍ਰੇਮ ਚੰਦ ਪੰਡਿਤ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜੇ.

ਮੈਸਰਜ਼ ਬਾਲੀਮਲ ਨਵਲਕਿਸ਼ੋਰ, - ਪਟੀਸ਼ਨਰ

ਬਨਾਮ

ਪੰਜਾਬ ਜਨਰਲ ਸੇਲਜ਼-ਟੈਕਸ ਐਕਟ ਅਤੇ ਸੈਂਟਰਲ ਸੇਲਜ਼-ਟੈਕਸ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਮੁਲਾਂਕਣ ਅਥਾਰਟੀ ਅਤੇ

ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ,- ਉੱਤਰਦਾਤਾ

1965 ਦੀ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਨੰ. 1004

ਸੈਂਟਰਲ ਸੇਲਜ਼-ਟੈਕਸ ਐਕਟ (1956 ਦਾ LXXIV)— ਦੀ ਸਕੀਮ—ਸੈਕਸ਼ਨ 8 ਹਰੇਕ ਅੰਤਰ-ਰਾਜੀ ਵਿਕਰੀ—ਕੀ ਵੱਖਰੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਦਾਖਲ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ—ਕੇਂਦਰੀ ਵਿਕਰੀ-ਕਰ (ਪੰਜਾਬ) ਨਿਯਮ (1957)- ਨਿਯਮ 7(2A)—ਕੀ ਅਤਿਅੰਤ ਵਾਇਰਸ— ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਅਤਿ-ਅਧਿਕਾਰਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਘੋਸ਼ਣਾ -ਵਿਚਾਰੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਮਾਮਲੇ-ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ-ਟੈਕਸ ਕਾਨੂੰਨ-ਕਿਵੇਂ ਬਣਾਇਆ ਜਾਵੇ-ਭਾਰਤ ਦਾ ਸੰਵਿਧਾਨ (1950)— ਕਲਾਮ 225—ਪਾਰਟੀ ਆਪਣੇ ਖੁਦ ਦੇ ਚਾਲ-ਚਲਣ ਦੁਆਰਾ ਮਰਨ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਿਵਾਰਣ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਗੁਆ ਰਹੀ ਹੈ- ਕੀ ਆਰਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਇਸ ਦੁਆਰਾ ਰਾਹਤ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ। 226.

ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੇਂਦਰੀ ਵਿਕਰੀ ਟੈਕਸ ਐਕਟ, 1956 ਦੀ ਸਕੀਮ ਇਹ ਬੰਦ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਚਾਰਜਿੰਗ ਸੈਕਸ਼ਨ ਅੰਤਰ-ਰਾਜੀ ਵਪਾਰ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਡੀਲਰ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਵਿਕਰੀ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਹਰੇਕ ਵਿਕਰੀ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਨੂੰ ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਵੱਖਰੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਇਹ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਟੈਕਸ ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਕਿਸ ਦਰ 'ਤੇ। ਵਿਕਰੀ ਦੇ ਹਰੇਕ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਭੁਗਤਾਨਯੋਗ ਟੈਕਸ ਦੀ ਛੇਟ ਅਤੇ ਦਰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਫਾਰਮ "ਸੀ" ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਦਾ ਤਰੀਕਾ ਅਤੇ ਲੋੜੀਂਦੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਦਾ ਤਰੀਕਾ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਕਤ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 8(4) ਦੁਆਰਾ ਲੋੜੀਂਦਾ ਹੈ, ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 13(4) (ਈ) ਦੇ ਦਾਇਰੇ, ਵਸਤੂ ਅਤੇ ਅਰਥ ਦੇ ਅੰਦਰ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। .

ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੇਂਦਰੀ ਸੇਲਜ਼-ਟੈਕਸ (ਪੰਜਾਬ) ਨਿਯਮ, 1957 ਦਾ ਨਿਯਮ 7(2A) ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 8(4) ਦੇ ਉਲਟ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਇਹ ਕੇਂਦਰੀ ਟਰਨਓਵਰ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਕਿਸੇ ਉਪਬੰਧ ਦੇ ਉਲਟ ਹੈ। ਟੈਕਸ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਅਤੇ ਇਸਦੀ ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਅਭਿਆਸ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਸਹੀ ਕੰਮਕਾਜ ਲਈ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ

ਟੈਕਸ ਉਪਾਅ ਚੰਗੀ ਸਮਾਜਿਕ ਵਿਵਸਥਾ ਦੀ ਸਹੂਲਤ ਦਿੰਦੇ ਹਨ; ਸਮਾਜਵਾਦੀ ਪੈਟਰਨ ਵਾਲੇ ਕਲਿਆਣਕਾਰੀ ਰਾਜ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸਭ ਕੁਝ ਹੋਰ ਵੀ ਵੱਧ ਜਾਪਦਾ ਹੈ। ਵਿਕਰੀ-ਟੈਕਸ ਐਕਟ, ਹੋਰ ਮੁੱਖ ਟੈਕਸ ਉਪਾਵਾਂ ਵਾਂਗ, ਮੋਟੇ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਸਵੈ-ਮੁਲਾਂਕਣ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਹਨ। ਅਤੇ ਇਹ ਕੁਦਰਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਟੈਕਸ ਦੇ ਮੁਲਾਂਕਣ ਅਤੇ ਉਗਰਾਹੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੰਭਵ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਟੈਕਸ-ਦਾਤਿਆਂ ਤੋਂ ਇਮਾਨਦਾਰੀ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸ਼ਾਇਦ ਰਿਟਰਨ ਦੀ ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਤਸਦੀਕ ਦੀ ਇੱਕ ਇਮਾਨਦਾਰ ਇੱਛਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨੇ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਗਲਤ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਇਹ ਇਸ ਕਿਸਮ ਦਾ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਸੌਂਪੇ ਗਏ ਅਥਾਰਟੀ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ 'ਤੇ ਆਗਿਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਮਾਰਿਆ ਜਾਣਾ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਸਿਧਾਂਤ 'ਤੇ ਹੇਠਾਂ ਕਿ ਟੈਕਸ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਅਤੇ ਅਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਦੇਣਦਾਰੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ।

ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਜੇਕਰ ਡੈਲੀਗੇਟ ਅਥਾਰਟੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਏ ਗਏ ਨਿਯਮ ਏਜੰਸੀ ਦੇ ਆਪਣੇ ਖੇਤਰ ਦੇ ਨਾਲ ਹਨ, ਤਾਂ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਦੋ ਸਮੂਹਾਂ ਅਤੇ ਪੰਜਾਬ ਨਿਯਮਾਂ ਅਤੇ ਐਕਟ ਵਿਚਕਾਰ ਅਸੰਗਤਤਾ ਦੇ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਯਤਨ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸਾਰੇ ਇਕਸੁਰਤਾ ਨਾਲ, ਇਹ ਦੇਖਣ ਲਈ ਇੱਕ ਗੰਭੀਰ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਵਿਧਾਨਿਕ ਡਿਜ਼ਾਈਨ ਅਤੇ ਵਸਤੂ ਨੂੰ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕਰਨ ਅਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਕਰਨ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਵਾਲੇ ਉਸੇ ਵਿਧਾਨਕ ਸਾਧਨ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਵਜੋਂ ਉਚਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਹਿ-ਮੌਜੂਦ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੇਂਦਰੀ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਟੈਕਸ ਦੇ ਮੁਲਾਂਕਣ ਅਤੇ ਇਕੱਤਰ ਕਰਨ ਲਈ ਅਸਲ ਕੰਮ ਕਰਨ ਯੋਗ ਮਸ਼ੀਨਰੀ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਰਾਜਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਨੂੰ ਸੌਂਪੀ ਗਈ ਹੈ। ਕੁਦਰਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਇਸ ਲਈ, ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਰੇਜ਼ਾਨਾ ਅਤੇ ਪੜਾਅ-ਦਰ-ਪੜਾਅ ਦੇ ਕੰਮ ਅਤੇ ਸੰਚਾਲਨ ਨੂੰ 'ਕੁਸ਼ਲਤਾ ਦੇ ਹਿੱਤ' ਵਿੱਚ, ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ 'ਤੇ ਛੱਡਿਆ ਜਾਣਾ ਕਾਫ਼ੀ ਵਾਜਬ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਇਸ ਉਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਲਾਜ਼ਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਬੰਧਤ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ।

ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਅਲਟਰਾ ਵਾਇਰਸ ਜਾਂ ਗੈਰ-ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕਰਨ ਦਾ ਕੰਮ ਨਾਜੁਕ ਹੈ ਅਤੇ - ਇਹ ਅਜਿਹਾ ਹੈ, ਇਸ ਤੱਥ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਇੱਕ ਵਿਧਾਨਿਕ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧੀ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਗੰਭੀਰ ਕੰਮ ਹੈ ਅਤੇ ਅਦਾਲਤਾਂ ਇਸ ਕੰਮ ਨੂੰ ਸਾਵਧਾਨੀ ਅਤੇ ਡੂੰਘੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਨਾਲ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਅਦਾਲਤਾਂ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਅਲਟਰਾ ਵਾਇਰਸ ਜਾਂ ਗੈਰ-ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਜਿਹਾ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਵਿਵਾਦਾਂ

ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਅਜਿਹੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਅਦਾਲਤਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਬੁਨਿਆਦੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਤਹਿਤ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੌਂਪੇ ਗਏ ਆਪਣੇ ਫਰਜ਼ ਅਤੇ ਕੰਮ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ।

ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਟੈਕਸ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਸਾਦੇ ਅਰਥਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਬਣਾਇਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ ਇੱਕ ਨਾਗਰਿਕ ਦੀ ਟੈਕਸ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਸਿਰਫ਼ ਵਿਧਾਨਿਕ ਵਿਵਸਥਾ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਪੱਕੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਥਾਪਿਤ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹੀ ਦੇਣਦਾਰੀ ਵਿਧਾਨਿਕ ਭਾਸ਼ਾ ਤੋਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਜੋ ਸਖ਼ਤ ਨਿਰਮਾਣ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਪਰ ਜਦੋਂ ਅਦਾਲਤ ਟੈਕਸ ਦੀ ਦੇਣਦਾਰੀ ਅਤੇ ਵਸੂਲੀ ਦੇ ਉਪਾਵਾਂ ਦੀ ਗਣਨਾ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ, ਤਾਂ ਟੈਕਸਾਂ ਦੇ ਮੁਲਾਂਕਣ ਅਤੇ ਉਗਰਾਹੀ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਅਤੇ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਉਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕਰਨ ਅਤੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਕਾਰਜਸ਼ੀਲ ਪਹੁੰਚ ਦੀ ਗਣਨਾ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਲਈ ਕਿ ਇੱਕ ਦੁਖੀ ਧਿਰ ਨੇ ਆਪਣੇ ਵਿਵਹਾਰ ਦੁਆਰਾ ਸਮਾਂ ਲੰਘਣ ਕਾਰਨ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਧੀਨ ਆਪਣਾ ਉਪਾਅ ਗੁਆ ਲਿਆ ਹੈ, ਇਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਹੀ ਹੈ ਅਤੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 226 ਦੇ ਤਹਿਤ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਣ ਦਾ ਕੋਈ ਆਧਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 226/227 ਦੇ ਅਧੀਨ ਪਟੀਸ਼ਨ ਇਹ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਦੀ ਰਿੱਟ, ਜਾਂ ਕੋਈ ਹੋਰ ਫੁਕਵੀਂ ਰਿੱਟ, ਆਦੇਸ਼ ਜਾਂ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਮੁਲਾਂਕਣ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ।

ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਵੱਲੋਂ ਵਕੀਲ ਆਰ.ਕੇ.ਅਗਰਵਾਲ। ^

ਜੇ.ਐਨ ਕੈਸ਼ਲ, ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਐਮ.ਆਰ ਅਗਨੀਹੋਤਰੀ, ਐਡਵੋਕੇਟ, ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਲਈ।

ਆਰਡਰ

ਇੰਦਰ ਦੇਵ ਦੁਆ, ਜੇ.

ਕੇਂਦਰੀ ਵਿਕਰੀ ਟੈਕਸ ਦੀ ਧਾਰਾ 13 ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਵਿੱਚ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਏ ਗਏ ਹਨ। ਐਕਟ (1956 ਦਾ ਨੰ. 74) (ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕੇਂਦਰੀ ਐਕਟ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ)। ਵਿਵਾਦ ਨੂੰ ਜਨਮ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਤੱਥ ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹਨ ਅਤੇ ਇੱਥੇ ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ ਦੱਸਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ-ਫਰਮ ਮੈਸ ਬਾਲੀਮਲ ਨਵਲ ਕਿਸ਼ੋਰ

ਪੰਜਾਬ ਜਨਰਲ ਸੇਲਜ਼ ਟੈਕਸ ਐਕਟ (ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ) ਅਤੇ ਕੇਂਦਰੀ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਡੀਲਰ ਹੈ ਅਤੇ ਪਾਣੀਪਤ ਵਿੱਚ ਉੱਨ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕਮਿਸ਼ਨ ਏਜੰਟ ਵਜੋਂ ਕਾਰੋਬਾਰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਖਾਤੇ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇਸ ਤਹਿਤ ਰਜਿਸਟਰਡ ਕਰਵਾਉਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 7 ਕੇਂਦਰੀ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 7 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਰਜਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਫਰਮ ਅੰਤਰ-ਰਾਜੀ ਵਪਾਰ ਵਿੱਚ ਸੌਦਾ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਕੇਂਦਰੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 6 ਦੇ ਤਹਿਤ, ਅੰਤਰ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਸਾਰੀਆਂ ਵਿਕਰੀਆਂ 'ਤੇ ਟੈਕਸ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। -ਲੋੜੀਂਦੀ ਸੂਚਨਾ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਰਾਜ ਵਪਾਰ ਜਾਂ ਵਣਜ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵਿਵਾਦ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਕੇਂਦਰੀ ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਟੈਕਸ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਅਦਾ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕਮਿਸ਼ਨ ਏਜੰਟ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਦੇ ਅੰਦਰ ਅਤੇ ਬਾਹਰ ਖਰੀਦਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਉੱਨ ਦੀ ਸਪਲਾਈ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਵਿਵਾਦ ਕੇਂਦਰ ਪੰਜਾਬ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਦੀਆਂ ਧਿਰਾਂ ਨੂੰ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਉੱਨ ਦੀ ਸਪਲਾਈ ਨੂੰ ਘੇਰਦਾ ਹੈ। ਦਰਅਸਲ, ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਇਕਮਾਤਰ ਧਿਰ, ਜਿਸਦਾ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਮੌਜੂਦਾ ਵਿਵਾਦ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਹੈ, ਜੈਪੁਰ ਦੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਕਪੂਰ ਐਂਡ ਕੰਪਨੀ (ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਕੰਪਨੀ ਕਹੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ) ਨਾਂ ਦੀ ਫਰਮ ਹੈ ਅਤੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਮੁਲਾਂਕਣ ਸਾਲ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ। ਕੇਂਦਰੀ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ 1963-64 ਦੱਸਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਕੰਪਨੀ ਕੇਂਦਰੀ ਐਕਟ ਤਹਿਤ ਵੀ ਰਜਿਸਟਰਡ ਹੈ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਕੰਪਨੀ ਨੂੰ ਕੱਚੇ ਉੱਨ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਦੀ ਵਿਧੀ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਕਤ ਕੰਪਨੀ ਆਪਣੇ ਨੁਮਾਇੰਦੇ ਪਾਣੀਪਤ ਨੂੰ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ-ਫਰਮ ਨੂੰ ਭੇਜਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ-ਫਰਮ ਦੁਆਰਾ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਕੰਪਨੀ ਦੁਆਰਾ ਸਮੇਂ-ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਕੱਚਾ ਉੱਨ ਖਰੀਦਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਖਰੀਦਦਾਰੀ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ , ਟ੍ਰਾਂਸਪੋਰਟ ਜਾਂ ਰੇਲਵੇ ਬੁਕਿੰਗ ਆਦਿ ਦੀ ਉਪਲਬਧਤਾ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਜਿੰਨੀ ਜਲਦੀ ਹੋ ਸਕੇ ਖੇਪ ਭੇਜੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇੱਕ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਵਿੱਚ ਖਰੀਦਿਆ ਗਿਆ ਸਮਾਨ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਖੇਪਾਂ ਦੁਆਰਾ ਭੇਜਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਕਈ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਦੁਆਰਾ ਖਰੀਦਿਆ ਸਮਾਨ ਇੱਕ ਦੁਆਰਾ ਭੇਜਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਖੇਪ ਆਰਡਰ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਾਂ ਤਾਂ ਟੈਲੀਫੋਨ 'ਤੇ ਜਾਂ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਕੰਪਨੀ ਦੇ ਨੁਮਾਇੰਦੇ ਦੁਆਰਾ ਜ਼ਬਾਨੀ ਦਿੱਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਤੱਥ ਨਿਯਮ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਸਖ਼ਤੀ ਨਾਲ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਇਹ ਦਰਸਾਉਣ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਅਪ੍ਰੇਸ਼ਨ ਕੀਤੇ ਨਿਯਮ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਦਾ ਮਤਲਬ ਨਾ ਸਿਰਫ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ- ਮੁਲਾਂਕਣ ਲਈ ਅਤਿਅੰਤ ਟਾਲਣਯੋਗ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੋਵੇਗਾ , ਬਲਕਿ ਅਭਿਆਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਬੇਕਾਰ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ.

ਕੇਂਦਰੀ ਐਕਟ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਅਧੀਨ ਬਣਾਏ ਗਏ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਉਲਟ ਨਿਯਮ ਅਤੇ ਹੋਰ ਸੰਬੰਧਿਤ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਨਾ ਫਾਇਦੇਮੰਦ ਹੈ। ਨਿਯਮ 7, ਕੇਂਦਰੀ ਵਿਕਰੀ ਕਰ (ਪੰਜਾਬ) ਨਿਯਮਾਂ ਦਾ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹਿੱਸਾ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੜ੍ਹਦਾ ਹੈ: -

7. (1) ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਰਜਿਸਟਰਡ ਕੋਈ ਵੀ ਡੀਲਰ ਉਸ ਅਥਾਰਟੀ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੋਵੇਗਾ ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਸਨੇ ਕੇਂਦਰੀ ਵਿਕਰੀ ਟੈਕਸ (ਰਜਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਅਤੇ ਟਰਨਓਵਰ) ਨਿਯਮ, 1957 ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਿਰਧਾਰਤ ਫਾਰਮ 'ਸੀ' ਵਿੱਚ ਘੋਸ਼ਣਾਵਾਂ ਦੀ ਗ੍ਰਾਂਟ ਲਈ ਰਜਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਲਈ ਆਪਣੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ, ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸ ਦੀ ਵਾਜਬ ਮੰਗ, ਤਿੰਨ ਮਹੀਨਿਆਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮੇਂ ਲਈ, ਅਜਿਹੇ ਘੋਸ਼ਣਾ ਪੱਤਰਾਂ ਦੇ ਸਟਾਕ ਅਤੇ ਵੇਰਵਿਆਂ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਕਰਨਾ ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਵੀ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਆਖਰੀ ਵਾਰ ਘੋਸ਼ਣਾ ਫਾਰਮ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਦੀ ਮਿਤੀ ਅਤੇ ਤਰੀਕੇ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਕਰਨਾ।

(2A) ਕੇਂਦਰੀ ਵਿਕਰੀ ਕਰ (ਰਜਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਅਤੇ ਟਰਨਓਵਰ) ਨਿਯਮ, 1957 ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਿਰਧਾਰਤ ਫਾਰਮ 'ਸੀ' ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਘੋਸ਼ਣਾ, ਵਿਕਰੀ ਦੇ ਇੱਕ ਤੋਂ ਵੱਧ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਨੂੰ ਕਵਰ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗੀ, ਸਿਵਾਏ ਜਦੋਂ ਵਿਕਰੀ ਦੀ ਕੁੱਲ ਰਕਮ ਪੰਜ ਹਜ਼ਾਰ ਰੁਪਏ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਾ ਹੋਵੇ।

3. ਨਿਯਮ 7(2B) ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਕਿ ਫਾਰਮ "C" ਵਿੱਚ ਘੋਸ਼ਣਾ ਦੇ ਕਾਊਂਟਰਫੋਇਲ ਨੂੰ ਰਜਿਸਟਰਡ ਡੀਲਰ ਦੁਆਰਾ ਉਸ ਸਾਲ ਦੀ ਸਮਾਪਤੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਤਿੰਨ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਲਈ ਕਾਇਮ ਰੱਖਿਆ ਜਾਵੇਗਾ ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਕਤ ਫਾਰਮ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ। ਕੇਂਦਰੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 13, ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਅਤੇ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਅਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਣ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਢੁਕਵੀਂ ਸੀ, ਨੂੰ ਹੁਣ ਪੜ੍ਹਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ: -

13. (1) ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ, ਸਰਕਾਰੀ ਗਜ਼ਟ ਵਿੱਚ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ, ਨਿਯਮ ਬਣਾ ਸਕਦੀ ਹੈ:

(d) ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਕਿਸੇ ਘੋਸ਼ਣਾ ਜਾਂ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਵਿੱਚ ਜਿਸ ਫਾਰਮ ਅਤੇ ਵੇਰਵੇ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤੇ ਜਾਣੇ ਹਨ;

(2) ਉਪਧਾਰਾ (1) ਅਧੀਨ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਏ ਗਏ ਸਾਰੇ ਨਿਯਮ ਸੰਸਦ ਦੇ ਦੋਵਾਂ ਸਦਨਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਬਣਾਏ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜਿੰਨੀ ਜਲਦੀ ਹੋ ਸਕੇ ਰੱਖੇ ਜਾਣਗੇ ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਸੋਧਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੋਣਗੇ ਜਿਵੇਂ

ਕਿ ਸੰਸਦ ਉਸ ਸੈਸ਼ਨ ਦੌਰਾਨ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਹਨ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਜਾਂ ਤੁਰੰਤ ਬਾਅਦ ਸੈਸ਼ਨ.

(3) ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ, ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਅਤੇ ਉਪ-ਧਾਰਾ

(1) ਅਧੀਨ ਬਣਾਏ ਗਏ ਨਿਯਮਾਂ ਨਾਲ ਅਸੰਗਤ ਨਾ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਨਿਯਮ ਬਣਾ ਸਕਦੀ ਹੈ।

(4) ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਤੇ ਉਪ-ਧਾਰਾ (3) ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਪੱਖਪਾਤ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ,

ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੇ ਸਾਰੇ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਨਿਯਮ ਬਣਾ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਅਰਥਾਤ: -

(e) ਉਹ ਅਥਾਰਟੀ ਜਿਸ ਤੋਂ, ਜਿਸ ਦੇ ਅਧੀਨ ਸ਼ਰਤਾਂ ਅਤੇ ਫੀਸਾਂ ਦੇ ਭੁਗਤਾਨ ਦੇ ਅਧੀਨ ਧਾਰਾ 8 ਦੀ ਉਪ-

ਧਾਰਾ (4) ਅਧੀਨ ਨਿਰਧਾਰਤ ਘੋਸ਼ਣਾ ਦਾ ਕੋਈ ਵੀ ਰੂਪ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਢੰਗ ਨਾਲ ਫਾਰਮ

ਨੂੰ ਰੱਖਿਆ ਜਾਵੇਗਾ ਹਿਰਾਸਤ ਅਤੇ ਇਸ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਰਿਕਾਰਡ, ਜਿਸ ਢੰਗ ਨਾਲ ਅਜਿਹੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਫਾਰਮ ਦੀ

ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਘੋਸ਼ਣਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ;

4. ਧਾਰਾ 8(4) ਜਿਸਦਾ ਹਵਾਲਾ ਕਲਾਜ਼ (ਈ) ਵਿੱਚ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਨੂੰ ਹੁਣ ਇਸ਼ਤਿਹਾਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

8(4) ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਅੰਤਰ-ਰਾਜੀ ਵਪਾਰ ਜਾਂ ਵਣਜ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਕਰੀ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ

ਹੋਣਗੇ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਮਾਲ ਵੇਚਣ ਵਾਲਾ ਡੀਲਰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਨਿਰਧਾਰਤ ਅਥਾਰਟੀ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਨਹੀਂ

ਕਰਦਾ-

(a) ਰਜਿਸਟਰਡ ਡੀਲਰ ਦੁਆਰਾ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਅਤੇ ਦਸਤਖਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਇੱਕ ਘੋਸ਼ਣਾ ਪੱਤਰ

ਜਿਸ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਅਥਾਰਟੀ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਇੱਕ ਨਿਰਧਾਰਤ ਫਾਰਮ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਵੇਰਵਿਆਂ ਸਮੇਤ ਮਾਲ

ਵੇਚਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ; ਜਾਂ

(ਬੀ) ਜੇਕਰ ਮਾਲ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਵੇਚਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਰਜਿਸਟਰਡ ਡੀਲਰ ਨਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਇੱਕ

ਅਧਿਕਾਰਤ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੁਆਰਾ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਅਤੇ ਦਸਤਖਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਨਿਰਧਾਰਤ ਫਾਰਮ ਵਿੱਚ

ਇੱਕ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ।

5. ਸੈਕਸ਼ਨ 8(4)(a) ਵਿੱਚ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਘੋਸ਼ਣਾ ਫਾਰਮ "C" ਵਿੱਚ ਹੋਈ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕੇਂਦਰੀ ਵਿਕਰੀ ਟੈਕਸ (ਰਜਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਅਤੇ ਟਰਨਓਵਰ) ਨਿਯਮ, 1957 ਦੇ ਨਿਯਮ 2(b) ਦੇ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹੇ ਗਏ ਨਿਯਮ 12 ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕੇਂਦਰੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 13(1) ਅਧੀਨ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਏ ਗਏ ਕੇਂਦਰੀ ਟਰਨਓਵਰ ਨਿਯਮ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਨਿਯਮ ਅਸੀਂ ਲਾਹੌਰ ਲਾਅ ਟਾਈਮਜ਼, 1957, ਭਾਗ VI, ਪੰਨਾ 37 ਅਤੇ 38 ਤੋਂ ਦੇਖੇ ਹਨ। ਫਾਰਮ "ਸੀ", ਉਤਸੁਕਤਾ ਨਾਲ, ਇਸ ਕਿਤਾਬ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਨਿਯਮਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ਹੈ। ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਵਕੀਲ , ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਸਹਿਮਤ ਹਨ ਕਿ ਘੋਸ਼ਣਾ ਪੱਤਰਾਂ ਦੀਆਂ ਕਾਪੀਆਂ, ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨਾਲ ਜੁੜੀਆਂ A-9 ਨਾਲ ਜੋੜੀਆਂ ਗਈਆਂ, ਨਿਰਧਾਰਤ ਫਾਰਮ ਹਨ। ਇਹਨਾਂ ਨਿਯਮਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿਯਮ 12 ਨੂੰ ਹੁਣ ਉਚਿਤ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ: --

ਸੈਕਸ਼ਨ 8 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (4) ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਘੋਸ਼ਣਾ ਫਾਰਮ 'ਸੀ' ਵਿੱਚ ਹੋਵੇਗਾ।

ਸ਼੍ਰੀ ਰਾਜ ਕੁਮਾਰ ਦੁਆਰਾ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਢੰਗ ਨਾਲ ਦਬਾਈ ਗਈ ਪਹਿਲੀ ਦਲੀਲ ਸੰਖੇਪ ਅਤੇ ਸਪਸ਼ਟ ਹੈ। ਉਸ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਕੇਂਦਰੀ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 8(4) ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ , ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਧਾਰਾ 8(1) ਦੇ ਅਧੀਨ ਆਉਂਦੀ ਹੈ , ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਘੋਸ਼ਣਾ ਪੱਤਰ, ਰਜਿਸਟਰਡ ਡੀਲਰ ਦੁਆਰਾ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਅਤੇ ਦਸਤਖਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਮਾਲ ਹੈ। ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਫਾਰਮ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਵੇਰਵਿਆਂ ਸਮੇਤ ਵੇਚਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਅਥਾਰਟੀ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਇਹ ਵਿਵਸਥਾ ਵਿਕਰੀ ਦੀ ਸੰਖਿਆ 'ਤੇ ਕੋਈ ਪਾਬੰਦੀ ਜਾਂ ਸੀਮਾ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦੀ ਹੈ ਜੋ ਇੱਕ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਅਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਘਟਾਉਣਾ ਜਾਂ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਏ ਨਿਯਮਾਂ ਦੁਆਰਾ ਇਸ 'ਤੇ ਪਾਬੰਦੀਆਂ ਜਾਂ ਸੀਮਾਵਾਂ ਲਗਾਉਣਾ , ਕੇਂਦਰੀ ਐਕਟ ਦੇ ਨਾਲ ਅਸੰਗਤ ਹੋਵੇਗਾ , ਅਤੇ, ਇਸ ਲਈ, ਅਣਅਧਿਕਾਰਤ ਅਤੇ ਅਲਟਰਾ ਵਾਇਰਸ, ਧਾਰਾ 8(4) ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਵੇਗਾ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਸੂਰਤ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੇਂਦਰੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 13(1)(d) ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ , ਇਹ ਸਿਰਫ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਹੈ ਜੋ ਉਸ ਫਾਰਮ ਲਈ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਅਧਿਕਾਰਤ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤੇ ਜਾਣੇ ਹਨ ਅਤੇ ਵੇਰਵੇ। ਕੋਈ ਵੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਪੱਤਰ ਜੋ ਉਕਤ ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਕੇਂਦਰੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 13(3) ਅਤੇ (4)(ਈ) ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਜੋ ਨਿਯਮ ਬਣਾ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਉਹ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਲਾਜ਼ (ਈ) ਵਿਚ ਦਰਸਾਏ ਉਦੇਸ਼ ਤੱਕ

ਸੀਮਤ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ, ਜੋ ਕਿ, ਸਬਮਿਸ਼ਨ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਹੈ ਇੱਕ ਘੋਸ਼ਣਾ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਵੇਰਵੇ। ਧਾਰਾ 13 (1) ਅਤੇ (2) ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ 13 (3) ਦੁਆਰਾ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਆਮ ਸ਼ਕਤੀ ਦਾ ਅਰਥ ਘੋਸ਼ਣਾ ਪੱਤਰ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਵੇਰਵਿਆਂ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਨੂੰ ਕਵਰ ਕਰਨ ਲਈ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਸ਼ਕਤੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸ਼ਰਤਾਂ ਵਿੱਚ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਸੌਂਪਿਆ ਗਿਆ ਹੈ।

7. ਦਰਖਾਸਤ ਕਰਤਾ ਦੇ ਕਮਾਨ ਦੀ ਚੁਣੌਤੀ ਦੇ ਕਮਾਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹੋਰ ਸਤਰ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੇਂਦਰੀ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਟੈਕਸ ਦੀਆਂ ਦਰਾਂ ਦਾ ਨਿਰਧਾਰਨ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਅਤੇ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਸੌਂਪਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਅਸਿੱਧੇ ਦੁਆਰਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਵਿਧੀ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ 'ਤੇ ਲਗਾਏ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਟੈਕਸ ਦੀ ਦਰ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਜੇ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ, ਉਸ ਨੂੰ ਅਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ।

8. ਅੱਗੇ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਅਸਪਸ਼ਟਤਾ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਵਾਲੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਮੁਲਾਂਕਣਕਰਤਾ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਰਾਜ ਲਈ।

9. ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਕੇਂਦਰੀ ਵਿਕਰੀ ਟੈਕਸ (ਪੰਜਾਬ) ਨਿਯਮਾਂ ਦਾ ਨਿਯਮ 9 ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਲਈ ਜੁਰਮਾਨੇ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਲਟ ਨਿਯਮ ਦੇ ਅਧੀਨ ਟੈਕਸ ਦੀ ਉੱਚ ਦਰ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦੂਜਾ ਜੁਰਮਾਨਾ ਦੁੱਗਣਾ ਖ਼ਤਰਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਅਜਿਹੇ ਦੋਹਰੇ ਜੁਰਮਾਨੇ ਨੂੰ, ਵਕੀਲ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਜ਼ਰੂਰੀ ਇਰਾਦੇ ਦੁਆਰਾ ਬਾਹਰ ਰੱਖਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੁਆਰਾ ਇਰਾਦੇ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਕਠੋਰ ਹੈ। ਦਲੀਲਾਂ ਦੇ ਦੌਰਾਨ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੇ ਫੈਸਲਿਆਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ: ਕਮਰਸ਼ੀਅਲ ਟੈਕਸ ਦੇ ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਬਨਾਮ ਸਟੈਨਸ ਮੇਟਰਜ਼ (ਦੱਖਣੀ ਭਾਰਤ) ਲਿਮਿਟੇਡ [1963] 14 STC 369, ਟਿਕਾ ਰਾਮਜੀ ਬਨਾਮ ਯੂਪੀ ਰਾਜ। ਏਆਈਆਰ 1956 ਐਸਸੀ 676, ਸਟੀਵਰਟ ਬਨਾਮ ਬ੍ਰੈਜ਼ੇਂਦਰ ਕਿਸ਼ੋਰ ਏਆਈਆਰ 1939 ਕੈਲ. 628 ਅਤੇ ਮੰਗਤੁਲਾਲ ਬਨਾਮ ਰਾਧਾ ਸ਼ਿਅਮ ਏਆਈਆਰ 1953 ਪੈਟ. 14.

10. ਇਹਨਾਂ ਦਲੀਲਾਂ ਨੂੰ ਸਿੱਖਿਅਤ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕਰਕੇ ਵਿਵਾਦਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਪਹਿਲੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਕੇਂਦਰੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 8(4) ਦੇ ਤਹਿਤ, ਧਾਰਾ 8(1) ਦੀ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਨੂੰ ਵਿਕਰੀ ਲਈ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਕਰਨ ਲਈ, ਮਾਲ ਵੇਚਣ ਵਾਲੇ ਡੀਲਰ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਅਥਾਰਟੀ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਲੋੜੀਂਦੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕਰਨੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਹਰੇਕ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਵਿਕਰੀ ਹੈ ਜਿਸ ਲਈ ਸੈਕਸ਼ਨ 8(1) ਦੀ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਜਾਂ ਗੈਰ-ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਨੂੰ ਵਿਚਾਰਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ, ਇਸਲਈ, ਅਣਗਿਣਤ ਵਿਕਰੀ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਨੂੰ ਕਵਰ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਘੋਸ਼ਣਾ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਡੀਲਰ ਨੂੰ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਨੁਕਤੇ 'ਤੇ ਵੀ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਟੈਕਸ ਚੋਰੀ ਨੂੰ ਵਧੇਰੇ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਰੋਕਣ ਦੇ ਇਕੋ-ਇਕ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਅਯੋਗ ਨਿਯਮ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇੱਕ ਫਾਰਮ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੰਖਿਆ ਵਿੱਚ ਟ੍ਰਾਂਜੈਕਸ਼ਨ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਇਸ ਲਈ ਸਪੁਰਦਗੀ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਣਾ, ਭੰਬਲਭੂਸਾ ਪੈਦਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਵਿਭਾਗ ਲਈ ਸਾਰੇ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤੀ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਅਤੇ ਜਾਂਚ ਕਰਨਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਅਜਿਹਾ ਕੇਰਸ ਐਕਟ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਲਈ ਗਿਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਚੁਣੌਤੀ ਨੂੰ ਕੇਂਦਰੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 13(4) (ਬੀ) ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਪੇਸ਼ ਕਰਕੇ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ; ਕਿ ਜਿਸ ਢੰਗ ਨਾਲ ਧਾਰਾ 8(4) ਦੇ ਤਹਿਤ ਨਿਰਧਾਰਤ ਘੋਸ਼ਣਾ ਪੱਤਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਉਹ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਵਿੱਚ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਣਾਏ ਗਏ ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਤੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ; ਉਹ ਸਿਰਫ ਧਾਰਾ 13(1) (d) ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ 'ਤੇ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਸੈਕਸ਼ਨ 8(4), ਉਸਦੇ ਅਧੀਨਗੀ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਧਾਰਾ 8(4) ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਘੋਸ਼ਣਾ ਦੇ ਫਾਰਮ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਜਾਂ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੇ ਤਰੀਕੇ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵਿਵਸਥਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਜਿਸਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਇਹ ਗਲਤ ਨਿਯਮ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਐਕਟ ਦੇ ਇਸ ਉਪਬੰਧ ਨਾਲ ਅਸੰਗਤ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 8(4) ਦੇ ਨਾਲ ਇਕਸਾਰ, ਇਸ ਲਈ ਦਲੀਲ ਸ਼੍ਰੀ ਕੈਸ਼ਲ, ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਅਸਪਸ਼ਟ ਨਿਯਮ ਆਪਣੀ ਪੂਰੀ ਹੱਦ ਤੱਕ ਕੰਮ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਦੋਵੇਂ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਟਕਰਾਅ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਸਹਿ-ਮੌਜੂਦ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਦੋਵੇਂ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਜਾਂ ਵਿਨਾਸ਼ਕਾਰੀ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਦੋਵਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਵਕੀਲ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਲਈ, ਉਹ ਅੰਬਾਲਾ ਐਕਸ-ਸਰਵਿਸਮੈਨ ਟ੍ਰਾਂਸਪੋਰਟ ਕੋ-ਆਪਰੇਟਿਵ ਸੋਸਾਇਟੀ, ਲਿਮਟਿਡ, ਅੰਬਾਲਾ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਹਿਰ

ਆਦਿ ਬਨਾਮ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਏਆਈਆਰ 1959 ਪੰਜਾਬ 1 (ਐਫਬੀ), ਚੌਟਾਲਾ ਵਰਕਰਜ਼ ਕੇ-ਆਪਰੇਟਿਵ ਟਰਾਂਸਪੋਰਟ ਸੋਸਾਇਟੀ ਲਿਮਿਟੇਡ ਬਨਾਮ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1962 ਪੰਜਾਬ 94, ਜੇਵਰਭਾਈ ਅਮੇਦਾਸ ਬਨਾਮ ਬਾਂਬੇ ਏਆਈਆਰ 1954 ਐਸਸੀ 752, ਓਮ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਬਨਾਮ ਯੂਪੀ ਰਾਜ । ਏਆਈਆਰ 1957 ਐਸਸੀ 458, ਨੰਬੂਰੀਪੈਡ ਬਨਾਮ ਸੀਡੀ ਬੋਰਡ ਏਆਈਆਰ 1956 ਟੀਸੀ 19: (ਐਫਬੀ), ਅਤੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਏਐਸ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਅਤੇ ਹੋਰ। ਏਆਈਆਰ 1954 ਮਦਰਾਸ 993 ਉਸਨੇ ਮੰਗਤੁਲਾਲ ਦੇ ਕੇਸ ਏਆਈਆਰ 1953 ਪੈਟ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਦਿੱਤੇ ਪਟਨਾ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਤੋਂ ਵੀ ਸਹਾਇਤਾ ਮੰਗੀ ਹੈ ।

14. ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਕੁਈਨਜ਼ਲੈਂਡ ਬਨਾਮ ਰਾਸਟਰਮੰਡਲ 20 ਕਾਮ ਲਈ ਅਟਾਰਨੀ-ਜਨਰਲ ਦੇ ਅਟਾਰਨੀ-ਜਨਰਲ ਵਜੋਂ ਰਿਪੋਰਟ ਕੀਤੇ ਗਏ ਆਸਟ੍ਰੇਲੀਆਈ ਫੈਸਲਿਆਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਐਲਆਰ 148, ਅਤੇ ਕਲਾਈਡ ਇੰਜੀਨੀਅਰਿੰਗ ਕੰਪਨੀ ਲਿਮਿਟਿਡ ਬਨਾਮ ਕਾਉਬਰਨ 37 ਕਾਮ ਐਲਆਰ 466। ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਨੇ ਬਾਰ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਸੰਘ ਦੇ ਲਗਭਗ ਸਾਰੇ ਰਾਜਾਂ ਵਿੱਚ, ਅਤੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕੇਂਦਰ ਸ਼ਾਸਿਤ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਲੀ ਵਿੱਚ ਵੀ, ਨਿਯਮ, ਸਮਾਨਤਾਵਾਂ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹਨ। ਨਿਯਮ ਬਣਾਏ ਗਏ ਹਨ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਚੁਣੌਤੀ ਜਾਂ ਸ਼ੱਕ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਪੂਰੇ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਇਕਸਾਰ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਅਪਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ।

11. ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਸਭ ਤੋਂ ਚਿੰਤਤ ਧਿਆਨ ਬਾਰ 'ਤੇ ਸੰਬੰਧਿਤ ਦਲੀਲਾਂ ਵੱਲ ਸਮਰਪਿਤ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਸਾਡੇ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸਹੀ ਬਿੰਦੂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਵਾਲੀ ਕੋਈ ਸਿੱਧੀ ਨਿਆਂਇਕ ਅਥਾਰਟੀ ਸਾਡੇ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਲਿਆਂਦੀ ਗਈ ਹੈ। **ਕੇਂਦਰੀ ਐਕਟ** ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਫੈਸਲੇ , ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵੱਖਰੇ ਹਨ। ਹੋਰ ਫੈਸਲੇ ਸਿਰਫ ਬਦਨਾਮੀ ਦੇ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਆਮ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਲਈ, ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਘਿਰੇ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਸਬੰਧਿਤ ਵਿਕਰੀ ਟੈਕਸ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਅਤੇ ਪਿਛੋਕੜ ਵਿੱਚ ਨਜਿੱਠਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੋ ਸਾਡੀ ਚਿੰਤਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। **ਕੇਂਦਰੀ ਐਕਟ** ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਸਾਡੇ ਲਈ ਢੁਕਵਾਂ ਸੀ। ਵਰਤਮਾਨ ਉਦੇਸ਼, ਅੰਤਰ-ਰਾਜੀ ਵਪਾਰ ਜਾਂ ਵਣਜ ਆਦਿ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਮਾਲ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਜਾਂ ਖਰੀਦ ਕਦੋਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਸਿਧਾਂਤ ਤਿਆਰ ਕਰਨ ਲਈ, ਵਸਤੂਆਂ ਦੀ ਵਿਕਰੀ 'ਤੇ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ, ਇਕੱਠਾ ਕਰਨ ਅਤੇ ਵੰਡਣ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਕਰਨ ਲਈ। ਅੰਤਰ-ਰਾਜੀ ਵਪਾਰ, ਅੰਤਰ-ਰਾਜੀ ਵਪਾਰ ਜਾਂ ਵਣਜ ਲਈ ਕੁਝ ਵਸਤੂਆਂ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਮਹੱਤਵ ਵਾਲੇ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਪਾਬੰਦੀਆਂ ਅਤੇ ਸ਼ਰਤਾਂ ਨੂੰ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ

ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਮਹੱਤਵ ਵਾਲੇ ਅਜਿਹੇ ਸਮਾਨ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਜਾਂ ਖਰੀਦ 'ਤੇ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਵਾਲੇ ਰਾਜ ਕਾਨੂੰਨ ਅਧੀਨ ਹੋਣਗੇ। "ਨਿਰਧਾਰਤ", ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਸ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਨੂੰ ਧਾਰਾ 2(1) ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਬਣਾਏ ਨਿਯਮਾਂ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਨਿਯਮ, ਇਹ ਯਾਦ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਅਤੇ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੋਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਏ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਧਾਰਾ 13 ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 6 ਇੱਕ ਚਾਰਜਿੰਗ ਸੈਕਸ਼ਨ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਹਰੇਕ ਡੀਲਰ ਨੂੰ ਅੰਤਰ-ਰਾਜੀ ਵਪਾਰ ਜਾਂ ਵਣਜ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਸਾਰੀਆਂ ਵਿਕਰੀਆਂ 'ਤੇ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਟੈਕਸ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਇੱਕ ਪ੍ਰੋਵੀਸੋ ਦੇ ਅਧੀਨ ਵਿਕਰੀ ਦੀ ਛੋਟ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 7 ਡੀਲਰਾਂ ਦੀ ਰਜਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 8, ਜਿਸ ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਬੰਧਤ ਹਾਂ, ਅੰਤਰ-ਰਾਜੀ ਵਿਕਰੀ 'ਤੇ ਟੈਕਸ ਦੀਆਂ ਦਰਾਂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਡੀਲਰ ਦੇ ਟਰਨਓਵਰ 'ਤੇ ਦਰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਤੋਂ ਘੱਟ ਟੈਕਸ ਦਰ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) (ਬੀ) ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤੀਆਂ ਵਸਤੂਆਂ ਦਾ ਵਰਣਨ ਉਪ-ਧਾਰਾ (3) ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਫਿਰ ਉਪ-ਧਾਰਾ (4) ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦੁਬਾਰਾ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਜਾ ਚੁੱਕੀ ਹੈ। ਇਸ ਉਪ-ਧਾਰਾ ਨੂੰ ਨਕਾਰਾਤਮਕ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸੁੱਟਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) "ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਕਰੀ" ਲਈ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਵੇਚਣ ਵਾਲਾ ਡੀਲਰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਨਿਰਧਾਰਤ ਅਥਾਰਟੀ ਨੂੰ ਲੋੜੀਂਦੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ। ਘੋਸ਼ਣਾ ਨੂੰ ਖਰੀਦਦਾਰ ਰਜਿਸਟਰਡ ਡੀਲਰ ਦੁਆਰਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਭਰਿਆ ਅਤੇ ਹਸਤਾਖਰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਫਾਰਮ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਵੇਰਵੇ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਸੈਕਸ਼ਨ 9 ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਟੈਕਸ ਆਦਿ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਅਤੇ ਉਗਰਾਹੀ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 9 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (3) ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਉਚਿਤ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਮੁਲਾਂਕਣ, ਉਗਰਾਹੀ ਅਤੇ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੀ ਇਸ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਉਸੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਵਰਤਣ ਲਈ ਸੌਂਪਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰਾਜ ਰਾਜ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸਮਾਨ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਟੈਕਸ ਕਾਨੂੰਨ. ਸੈਕਸ਼ਨ 13, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 14 ਕੁਝ ਵਸਤੂਆਂ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਮਹੱਤਵ ਵਾਲਾ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੀ ਵਿਕਰੀ 'ਤੇ ਟੈਕਸ ਧਾਰਾ 15 ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਪਾਬੰਦੀਆਂ ਅਤੇ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੈ।

ਕੇਂਦਰੀ ਐਕਟ ਦੀ ਸਕੀਮ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਖੁਲਾਸਾ ਕਰਦੀ ਜਾਪਦੀ ਹੈ ਕਿ ਚਾਰਜਿੰਗ ਸੈਕਸ਼ਨ ਅੰਤਰ-ਰਾਜੀ ਵਪਾਰ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਡੀਲਰ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਵਿਕਰੀ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਹਰੇਕ ਵਿਕਰੀ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਨੂੰ ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਵੱਖਰੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਇਹ ਟੈਕਸ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਕਿਸ ਦਰ 'ਤੇ। ਵਿਕਰੀ ਦੇ ਹਰੇਕ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਭੁਗਤਾਨਯੋਗ ਟੈਕਸ ਦੀ ਛੋਟ ਅਤੇ ਦਰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 6(2) ਅਤੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 8(4) ਇਸ ਪਹਿਲੂ ਨੂੰ ਸਾਹਮਣੇ ਲਿਆਉਂਦੇ ਹਨ; ਪਰ ਸੈਕਸ਼ਨ 8(4) , ਜਿਸ ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਤੁਰੰਤ ਅਤੇ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਚਿੰਤਤ ਹਾਂ, ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸ਼ੱਕ ਲਈ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਥਾਂ ਛੱਡਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਤੱਥ ਕਿ ਸੈਕਸ਼ਨ 8(1) ਟਰਨਓਵਰ ਦੇ ਦੋ ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ 'ਤੇ ਟੈਕਸ ਅਦਾ ਕਰਨ ਦੀ ਦੇਣਦਾਰੀ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਪਹਿਲੂ ਨਾਲ ਕੋਈ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕੇਂਦਰੀ ਟਰਨਓਵਰ ਨਿਯਮਾਂ ਵੱਲ ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਮੋੜਨਾ, ਜੇ ਜਾਹਰ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਨੂੰ ਕਵਰ ਕਰਦੇ ਜਾਪਦੇ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 13(1) ਦੇ ਤਹਿਤ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ , ਫਾਰਮ "ਸੀ" ਦੇ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹਿਆ ਗਿਆ ਨਿਯਮ 12 ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੋਵਾਂ ਰੂਪਾਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 13(1) (d) ਦੇ ਚਿੰਤਨ ਦੇ ਅੰਦਰ ਘੋਸ਼ਣਾ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਵੇਰਵੇ । ਕੀ ਅਜਿਹਾ ਘੋਸ਼ਣਾ ਪੱਤਰ ਵਿਕਰੀ ਦੇ ਇੱਕ ਜਾਂ ਇੱਕ ਤੋਂ ਵੱਧ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਲਈ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਮਾਮਲਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨਾਲ ਇਹਨਾਂ ਨਿਯਮਾਂ ਦੁਆਰਾ ਨਿਪਟਿਆ ਨਹੀਂ ਗਿਆ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਧਾਰਾ 13(1) (d) ਵਿੱਚ ਵਰਤੀ ਗਈ ਭਾਸ਼ਾ ਨੂੰ ਇੱਕ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਤੋਂ ਇੱਕ ਘੋਸ਼ਣਾ ਪੱਤਰ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਦੀ ਸੰਖਿਆ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਨੂੰ ਕਵਰ ਕਰਨ ਲਈ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਸੈਕਸ਼ਨ 13(4)(e) ਵਿੱਚ ਵਰਤੀ ਗਈ ਭਾਸ਼ਾ ਸ਼ਾਇਦ ਪ੍ਰਤੀਬਿੰਬਿਤ ਨਿਯਮ ਦੇ ਵਿਸ਼ਾ-ਵਸਤੂ ਦੇ ਮੁਕਾਬਲੇ ਵਧੇਰੇ ਬਿੰਦੂ ਜਾਪਦੇ ਹਨ । ਪਰ ਭਾਵੇਂ ਸੈਕਸ਼ਨ 13(1) (ਡੀ) ਅਤੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 13(4)(ਈ) ਦੋਵਾਂ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਨੂੰ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇ ਨੂੰ ਕਵਰ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਵਿਆਪਕ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਸੀ, ਤੱਥ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਅਸਪਸ਼ਟ ਨਿਯਮ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਡਿੱਗਣ ਲਈ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 13(4)(e) ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਅਤੇ ਦਾਇਰੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ।

ਸੈਕਸ਼ਨ 8(4) ਦੁਆਰਾ ਲੋੜੀਂਦੇ ਐਲਾਨਨਾਮੇ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਦਾ ਢੰਗ, ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਤੇ ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਵਿਆਖਿਆ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮਾਨਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਿਯਮ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ, ਦਾਇਰੇ, ਵਸਤੂ ਅਤੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 13(4)(e) ਦਾ ਮਤਲਬ । ਕੇਂਦਰੀ ਵਿਕਰੀ ਕਰ (ਪੰਜਾਬ) ਨਿਯਮਾਂ ਦਾ ਹੇਠਲਾ ਸਿਰਲੇਖ, ਨਿਯਮ 7 ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ

ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕੁਝ ਪ੍ਰਸੰਗਿਕਤਾ ਰੱਖਦਾ ਹੈ।

ਕੇਂਦਰੀ ਵਿਕਰੀ ਟੈਕਸ (ਰਜਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਅਤੇ ਟਰਨਓਵਰ) ਨਿਯਮ, 1957 ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਿਰਧਾਰਤ ਘੋਸ਼ਣਾ ਪੱਤਰ 'ਸੀ' ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਅਤੇ ਵਰਤਣ ਅਤੇ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਨ ਦਾ ਢੰਗ, ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ ਲੇਖਾ-ਜੇਖਾ ਕਰਨਾ।

14. ਇਹ ਸਿਰਲੇਖ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਾਬਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਪੱਤਰ "ਸੀ" ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਅਤੇ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਨ ਜਾਂ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਦੇ ਤਰੀਕੇ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਇਰਾਦਾਬੱਧ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਰੱਖ ਰਹੀ ਸੀ। ਇਹ ਧਿਆਨ ਦੇਣ ਯੋਗ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਸਟੀਕ ਨੁਕਤੇ 'ਤੇ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਏ ਗਏ ਕੇਂਦਰੀ ਟਰਨਓਵਰ ਨਿਯਮਾਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਨਿਯਮ ਨਹੀਂ ਹੈ।

15. ਹੁਣ ਇਸ ਸਵਾਲ ਵੱਲ ਮੁੜਨ ਲਈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਦੇਸ਼ਬੱਧ ਨਿਯਮ ਧਾਰਾ 8(4) ਜਾਂ ਕੇਂਦਰੀ ਟਰਨਓਵਰ ਨਿਯਮਾਂ ਨਾਲ ਅਸੰਗਤ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਨਾ ਤਾਂ ਸੈਕਸ਼ਨ 8(4) ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਕੇਂਦਰੀ ਟਰਨਓਵਰ ਨਿਯਮਾਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵਿਵਸਥਾ ਹੈ ਜੋ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਤੀਰੋਧਿਤ ਨਿਯਮ ਦੇ ਨਾਲ ਸਿੱਧੇ ਟਕਰਾਅ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਜਾਂ ਵਿਰੋਧ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਜੇਕਰ ਇਹ ਸਥਿਤੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੁੱਢਲੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੇਸ਼ਬੱਧ ਨਿਯਮ ਨੂੰ ਸ਼ਾਇਦ ਹੀ ਕੇਂਦਰੀ ਐਕਟ ਜਾਂ ਇਸ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਏ ਨਿਯਮਾਂ ਨਾਲ ਅਸੰਗਤ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੇਂਦਰੀ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਖਾਸ ਵਿਸ਼ਿਆਂ 'ਤੇ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਅਤੇ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਸੌਂਪਣ ਦੀਆਂ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿਸ਼ਿਆਂ 'ਤੇ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਸ਼ਕਤੀ ਸੌਂਪੀ ਗਈ ਹੈ, ਉਹ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਸੀਮਤ ਅਤੇ ਵਧੇਰੇ ਖਾਸ ਹਨ, ਅਤੇ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਸੌਂਪੀ ਗਈ ਸ਼ਕਤੀ ਆਪਣੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਅਤੇ ਦਾਇਰੇ ਵਿੱਚ ਵਧੇਰੇ ਵਿਆਪਕ ਅਤੇ ਵਿਆਪਕ ਹੈ। ਇਹ ਯਾਦ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨਿਯਮ ਬਣਾ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਅਤੇ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਏ ਨਿਯਮਾਂ ਨਾਲ ਅਸੰਗਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਆਮ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਪੱਖਪਾਤ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ, ਸੈਕਸ਼ਨ 8(4) ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਖਾਸ ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ, ਹੋਰ ਗੱਲਾਂ ਦੇ ਨਾਲ, ਸੈਕਸ਼ਨ 8(4) ਦੇ ਤਹਿਤ ਘੋਸ਼ਣਾ ਫਾਰਮ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਅਤੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੇ ਤਰੀਕੇ। ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਏ ਗਏ ਨਿਯਮ ਬਿਨਾਂ

ਸ਼ੱਕ ਵਧੇਰੇ ਗੰਭੀਰ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੰਸਦ ਦੇ ਦੋਵਾਂ ਸਦਨਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਰੱਖਿਆ ਜਾਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸੋਧਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਨਿਯਮ, ਭਾਵੇਂ ਆਪਣੀ ਸੀਮਾ ਅਤੇ ਦਾਇਰੇ ਵਿੱਚ ਵਧੇਰੇ ਵਿਆਪਕ ਹਨ, ਕੁਝ ਹੱਦ ਤੱਕ ਅਧੀਨ ਭੂਮਿਕਾ ਨਿਭਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਇਸ ਸਮਝਣ ਯੋਗ ਅੰਤਰ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਜੇ ਕਿ ਤਰਕਸੰਗਤ ਵੀ ਹੈ, ਮੈਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨੀ ਸਥਿਤੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਜਾਪਦੀ ਹੈ, ਅਰਥਾਤ, ਜੇ ਇਹਨਾਂ ਸੌਂਪੀਆਂ ਗਈਆਂ ਅਥਾਰਟੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਏ ਗਏ ਨਿਯਮ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਏਜੰਸੀ ਦੇ ਆਪਣੇ ਦਾਇਰੇ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹਨ, ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਅਸੰਗਤਤਾ ਦੇ ਸਵਾਲ ਨੂੰ ਵਿਚਾਰਦਿਆਂ। ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਮੂਹਾਂ, ਅਤੇ ਪੰਜਾਬ ਨਿਯਮਾਂ ਅਤੇ ਐਕਟ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ, ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਇਕਸੁਰਤਾ ਨਾਲ ਸਮਝਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਇਹ ਦੇਖਣ ਦੀ ਪੂਰੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਉਸੇ ਵਿਧਾਨਕ ਸਾਧਨ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਵਜੋਂ ਵਾਜਬ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਹਿ-ਮੌਜੂਦ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਵਿਧਾਨਿਕ ਡਿਜ਼ਾਇਨ ਅਤੇ ਵਸਤੂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਕਰੇ। ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ **ਕੇਂਦਰੀ ਐਕਟ** ਦੇ ਤਹਿਤ ਟੈਕਸ ਦੇ ਮੁਲਾਂਕਣ ਅਤੇ ਇਕੱਤਰ ਕਰਨ ਲਈ ਅਸਲ ਕਾਰਜਸ਼ੀਲ ਮਸ਼ੀਨਰੀ ਸਬੰਧਤ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਰਾਜਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਨੂੰ ਸੌਂਪੀ ਗਈ ਹੈ। ਕੁਦਰਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਇਸ ਲਈ, ਨਿਯਮ ਦੇ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਅਤੇ ਪੜ੍ਹਾਅ-ਦਰ-ਪੜ੍ਹਾਅ ਦੇ ਕੰਮ ਅਤੇ ਸੰਚਾਲਨ ਨੂੰ, ਕੁਸ਼ਲਤਾ ਦੇ ਹਿੱਤ ਵਿੱਚ, ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ 'ਤੇ ਛੱਡਿਆ ਜਾਣਾ ਕਾਫ਼ੀ ਵਾਜਬ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਇਸ ਉਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਲਾਜ਼ਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਬੰਧਤ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਵਿਆਪਕ ਸਿਧਾਂਤ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੇ ਜਾਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਜਾਇਜ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਛੱਡ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਹਨ। ਇਹ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਸੌਂਪੇ ਗਏ ਨਿਯਮ-ਨਿਰਮਾਣ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਵਧੇਰੇ ਸੀਮਤ ਦਾਇਰੇ ਦੀ ਵੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਸਦਾ ਉੱਚ ਦਰਜਾ ਹੈ; ਅਤੇ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਸੌਂਪੀ ਗਈ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦਾ ਮੁਕਾਬਲਤਨ ਵਿਆਪਕ ਦਾਇਰੇ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਤੁਲਨਾਤਮਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਘਟੀਆ ਦਰਜੇ ਦੇ ਨਾਲ। ਇਸ ਪਿਛੋਕੜ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਹ ਮੰਨਣ ਲਈ ਝੁਕਾਅ ਰੱਖਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਇਹ ਅਸਪਸ਼ਟ ਨਿਯਮ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹੈ।

16. ਕਿਸੇ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਅਲਟਰਾ ਵਾਇਰਸ ਜਾਂ ਗੈਰ-ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕਰਨ ਦਾ ਕੰਮ, ਇਸ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਨਾਜ਼ੁਕ, ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਹੈ, ਇਸ ਤੱਥ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਇੱਕ ਵਿਧਾਨਕ ਡੈਲੀਗੇਟ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਇੱਕ ਗੰਭੀਰ ਕਾਰਵਾਈ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਇੱਕ ਘੋਸ਼ਣਾ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ ਕਿ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੂਸੱਤਾ ਕਾਰਜ ਲਈ ਸੌਂਪੇ ਗਏ

ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੇ ਉਹਨਾਂ 'ਤੇ ਲਗਾਈ ਗਈ ਸੀਮਾ ਦੀ ਅਣਦੇਖੀ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਅਤੇ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਜਾਂ ਲਾਪਰਵਾਹੀ ਅਤੇ ਅਣਗਹਿਲੀ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ। ਕਾਰਜ ਜਾਂ ਨਿਰਣੇ ਦੀ ਗਲਤੀ ਦੁਆਰਾ। ਇਸ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਅਦਾਲਤਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਿਆਂਇਕ ਕਾਰਜ ਨੂੰ ਚਲਾਉਣ ਲਈ, ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ, ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਸੌਂਪੇ ਗਏ ਕੋਆਰਡੀਨੇਟ ਵਿਭਾਗ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ; ਕੁਦਰਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਇਸ ਲਈ, ਉਹ ਇਸ ਕੰਮ ਨੂੰ ਸਾਵਧਾਨੀ ਅਤੇ ਡੂੰਘੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਨਾਲ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਮੇਰਾ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਇਹ ਦੱਸਣ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਅਤਿ-ਵਿਰੋਧੀ ਜਾਂ ਗੈਰ-ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਅਦਾਲਤਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਝਿਜਕ, ਝਿਜਕ ਜਾਂ ਸ਼ਰਮ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਸਿਰਫ ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਅਦਾਲਤਾਂ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਅਲਟਰਾਵਾਇਰਸ ਜਾਂ ਗੈਰ-ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਤਾਂ ਹੀ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਵਿਵਾਦਾਂ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੋਵੇ। ਅਦਾਲਤਾਂ ਸਿਰਫ ਬੁਨਿਆਦੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਤਹਿਤ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੌਂਪੇ ਗਏ ਆਪਣੇ ਫਰਜ਼ ਅਤੇ ਕੰਮ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਇਪਗਨਡ ਨਿਯਮ ਫਾਰਮ "ਸੀ" ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਘੋਸ਼ਣਾ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਵੇਰਵਿਆਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਘੇਰਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਘੋਸ਼ਣਾ ਪੱਤਰ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਵੇਰਵਿਆਂ ਨੂੰ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਫਾਰਮ "C" ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਨੇ ਸਿਰਫ ਇਹ ਵਿਵਸਥਾ ਕੀਤੀ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਵਿਕਰੀ ਦੇ ਇੱਕ ਤੋਂ ਵੱਧ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਨੂੰ ਕਵਰ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗੀ ਸਿਵਾਏ ਜਦੋਂ ਵਿਕਰੀ ਦੀ ਕੁੱਲ ਰਕਮ ਰੁਪਏ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਾ ਹੋਵੇ। 5,000 ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ : ਘੋਸ਼ਣਾ ਪੱਤਰ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਵੇਰਵਿਆਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਨਿਯਮ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਪਦਾਰਥ ਅਤੇ ਰੂਪ ਦੋਹਾਂ ਰੂਪਾਂ ਵਿੱਚ, ਮੈਨੂੰ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਵਿੱਚ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਅਤੇ **ਕੇਂਦਰੀ ਐਕਟ** ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਦੇ ਅਧੀਨ ਬਣਾਏ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਹੈ। ਮੈਂ ਉਹਨਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਕੋਈ ਵਿਰੋਧਾਭਾਸ ਜਾਂ ਵਿਰੋਧ ਲੱਭਣ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਹਾਂ।

17. ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਇਹ ਦਲੀਲ ਕਿ ਟੈਕਸ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਨੂੰ ਅਸਪਸ਼ਟਤਾ ਜਾਂ ਸ਼ੱਕ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਨਾਗਰਿਕਾਂ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਸਮਝਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਮੈਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਗਲਤ ਸਮਝਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਟੈਕਸ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਵਿੱਚ ਇਹ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਆਮ ਸਥਾਨ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਬਰਾਬਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਇਰਾਦੇ ਦੀ ਕੋਈ ਗੁੰਜਾਇਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਟੈਕਸ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਸਾਦੇ ਅਰਥਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਸਮਝਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ ਇੱਕ ਨਾਗਰਿਕ ਦੀ ਟੈਕਸ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਸਿਰਫ ਵਿਧਾਨਿਕ

ਵਿਵਸਥਾ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਪੱਕੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਥਾਪਿਤ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹੀ ਦੇਵਦਾਰੀ ਵਿਧਾਨਿਕ ਭਾਸ਼ਾ ਤੋਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਜੋ ਸਖ਼ਤ ਨਿਰਮਾਣ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਪਰ ਜਦੋਂ ਅਦਾਲਤ ਟੈਕਸ ਦੀ ਦੇਵਦਾਰੀ ਅਤੇ ਵਸੂਲੀ ਦੇ ਉਪਾਵਾਂ ਦੀ ਗਣਨਾ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ, ਤਾਂ ਟੈਕਸਾਂ ਦੇ ਮੁਲਾਂਕਣ ਅਤੇ ਉਗਰਾਹੀ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਅਤੇ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਉਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕਰਨ ਅਤੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਕਾਰਜਸ਼ੀਲ ਪਹੁੰਚ ਦੀ ਗਣਨਾ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

18. ਟੈਕਸ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਅਤੇ ਇਸਦੀ ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਅਭਿਆਸ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਸਹੀ ਕੰਮਕਾਜ ਲਈ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਟੈਕਸ ਉਪਾਅ ਚੰਗੀ ਸਮਾਜਿਕ ਵਿਵਸਥਾ ਦੀ ਸਹੂਲਤ ਦਿੰਦੇ ਹਨ; ਸਮਾਜਵਾਦੀ ਪੈਟਰਨ ਵਾਲੇ ਕਲਿਆਣਕਾਰੀ ਰਾਜ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸਭ ਕੁਝ ਹੋਰ ਵੀ ਵੱਧ ਜਾਪਦਾ ਹੈ। [ਸੇਲਜ਼ ਟੈਕਸ ਐਕਟ](#) , ਟੈਕਸ ਦੇ ਹੋਰ ਮੁੱਖ ਉਪਾਵਾਂ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਮੋਟੇ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਸਵੈ-ਮੁਲਾਂਕਣ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਹਨ ਅਤੇ ਇਹ ਕੁਦਰਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਟੈਕਸ ਦੇ ਮੁਲਾਂਕਣ ਅਤੇ ਉਗਰਾਹੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੰਭਵ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਟੈਕਸਦਾਤਿਆਂ ਤੋਂ ਇਮਾਨਦਾਰੀ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦਾ ਹੈ। . ਇਹ ਸ਼ਾਇਦ ਰਿਟਰਨ ਦੀ ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਤਸਦੀਕ ਦੀ ਇੱਕ ਇਮਾਨਦਾਰ ਇੱਛਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨੇ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਗਲਤ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਇਹ ਇਸ ਕਿਸਮ ਦਾ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਸੌਂਪੇ ਗਏ ਅਥਾਰਟੀ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ 'ਤੇ ਆਗਿਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਮਾਰਿਆ ਜਾਣਾ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਸਿਧਾਂਤ 'ਤੇ ਹੇਠਾਂ ਕਿ ਟੈਕਸ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਅਤੇ ਅਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਦੇਵਦਾਰੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ।

19. ਵਿਦਵਾਨ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਦੁਆਰਾ ਬਾਰ ਵਿਖੇ ਇਹ ਦਾਅਵਾ ਕਿ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਰਾਜਾਂ ਵਿੱਚ, ਸਮਾਨ ਨਿਯਮ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨਿਕ ਵਿਭਾਗਾਂ ਨੇ ਇਸ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਕੇਂਦਰੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 13 (4) (ਈ) ਦਾ ਨਿਰਮਾਣ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਪ੍ਰਸੰਗਿਕ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪ੍ਰਬੰਧਕੀ ਵਿਭਾਗਾਂ ਦੁਆਰਾ ਟੈਕਸ ਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਅਤੇ ਵਸੂਲੀ ਕਰਨ ਲਈ ਮਸ਼ੀਨਰੀ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਉਪਬੰਧਾਂ 'ਤੇ ਰੱਖੇ ਗਏ ਨਿਰਮਾਣ ਨੂੰ ਇੱਕ ਹੱਦ ਤੱਕ ਜਾਇਜ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

20. ਮੈਂ ਇਸ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਪਹਿਲੂ ਦਾ ਇਸ਼ਤਿਹਾਰ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹਾਂ। ਬਹਿਸਾਂ ਦੇ ਦੌਰਾਨ, ਅਸੀਂ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਕਿਉਂ ਨਾ ਉਸ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਪੀਲ ਜਾਂ ਸੇਧ ਦੁਆਰਾ ਰਾਹਤ ਮੰਗਣ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ। ਦਾਖਲੇ ਦੇ ਸਮੇਂ, ਇੱਕ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਮੁਲਾਂਕਣ ਦੇ ਅਯੋਗ

ਹੁਕਮਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਅਪੀਲ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਰ ਬਹਿਸ ਦੌਰਾਨ, ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋ ਗਿਆ ਕਿ ਮੁਅੱਤਲ ਕੀਤੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਅਪੀਲ, ਸਮੀਖਿਆ, ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਅਤੇ ਸੰਦਰਭ ਆਦਿ 'ਤੇ ਚੁਣੌਤੀ ਦੇਣ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਅਪੀਲ 'ਤੇ ਸੁਣਵਾਈ ਦੀ ਮਿਆਦ ਹੁਣ ਖਤਮ ਹੋ ਚੁੱਕੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਤਹਿਤ ਰਾਹਤ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ। ਉਸਨੇ ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਵੀ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਸਵਾਲ ਇੱਕ ਵਿਧਾਨਕ ਨਿਯਮ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਰਿੱਟ ਦੁਆਰਾ ਕਾਰਵਾਈ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਉਪਾਵਾਂ ਨਾਲੋਂ ਵਧੇਰੇ ਉਚਿਤ ਹੈ। ਮੈਂ ਇਸ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਇਹ ਦੱਸਣਾ ਚਾਹਾਂਗਾ ਕਿ ਸਿਰਫ ਕਿਉਂਕਿ ਇੱਕ ਦੁਖੀ ਧਿਰ ਨੇ ਆਪਣੇ ਵਿਵਹਾਰ ਦੁਆਰਾ ਸਮਾਂ ਲੰਘਣ ਕਾਰਨ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਧੀਨ ਆਪਣਾ ਉਪਾਅ ਗੁਆ ਲਿਆ ਹੈ, ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 226 ਦੇ ਅਧੀਨ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦਾ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਅਧਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕੇਸ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਨਿਯਮ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਇਤਰਾਜ਼ਾਂ ਦੇ ਗੁਣਾਂ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਗਏ ਹਾਂ, ਪਰ ਮੈਂ ਇਸ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਕੋਈ ਰਾਏ ਨਹੀਂ ਜ਼ਾਹਰ ਕਰਦਾ ਕਿ ਕੀ ਮੁਲਾਂਕਣ ਇੱਕ ਹਵਾਲਾ ਦੇ ਜ਼ਰੀਏ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਆ ਸਕਦਾ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਅਤੇ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਅਯੋਗ ਮੁਲਾਂਕਣ ਦੀ ਅਯੋਗਤਾ 'ਤੇ ਸਵਾਲ ਉਠਾਇਆ ਹੈ ਕਿ ਦੇਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਨਿਯਮ **ਕੇਂਦਰੀ ਐਕਟ** ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਏ ਨਿਯਮਾਂ ਨਾਲ ਅਸੰਗਤ ਹੈ।

ਉਪਰੋਕਤ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ, ਇਹ ਪਟੀਸ਼ਨ ਅਸਫਲ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਪਰ ਬਿਨਾਂ ਖਰਚਿਆਂ ਦੇ।

ਪੀਸੀ ਪੰਡਿਤ , ਜੇ. ਮੈਂ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ।

ਆਰ.ਐਸ

Disclaimer:

ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

Jayant Jindal